

สรุปผลการวิจัย อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

ในการวิจัยเรื่อง "ความสัมพันธ์ระหว่างความสามารถในการอ่านและการเขียนเนื้อเรื่องภาษาอังกฤษแบบบรรยายและแบบโน้มน้าวของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 กรุงเทพมหานคร" ผู้วิจัยมีวัตถุประสงค์ ดังนี้

1. เพื่อหาความสัมพันธ์ระหว่างความสามารถในการอ่านและการเขียนเนื้อเรื่องภาษาอังกฤษแบบบรรยายของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 กรุงเทพมหานคร
2. เพื่อหาความสัมพันธ์ระหว่างความสามารถในการอ่านและการเขียนเนื้อเรื่องภาษาอังกฤษแบบโน้มน้าวของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 กรุงเทพมหานคร
3. เพื่อหาความสัมพันธ์ระหว่างความสามารถในการอ่านเนื้อเรื่องภาษาอังกฤษแบบบรรยาย และแบบโน้มน้าว ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 กรุงเทพมหานคร
4. เพื่อหาความสัมพันธ์ระหว่างความสามารถในการเขียนเนื้อเรื่องภาษาอังกฤษแบบบรรยาย และแบบโน้มน้าว ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 กรุงเทพมหานคร

ตัวอย่างประชากร

ตัวอย่างประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้เป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ปีการศึกษา 2536 ที่ได้จากการสุ่มแบบแบ่งชั้น โดยสุ่มตัวอย่างประชากรโรงเรียน จากกลุ่มโรงเรียนมัธยมศึกษาในกรุงเทพมหานคร ซึ่งมี 8 กลุ่ม มากลุ่มละ 2 โรงเรียน ได้ตัวอย่างประชากรโรงเรียน 16 โรง จากนั้นจึงสุ่มประชากรนักเรียนมาโรงเรียนละ 1 ห้องเรียน ได้ตัวอย่างประชากรทั้งสิ้น 514 คน

วิธีดำเนินการวิจัย

ผู้วิจัยได้สร้างเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ซึ่งประกอบด้วย แบบสอบ และเกณฑ์การตรวจ ดังนี้

1. การสร้างแบบสอบและเกณฑ์การตรวจแบบสอบวัดความสามารถในการอ่าน

1.1 การสร้างแบบสอบวัดความสามารถในการอ่าน แบบสอบทั้งหมดมี 2 ชุด ประกอบด้วย

1.1.1 แบบสอบวัดความสามารถในการอ่านเนื้อเรื่องภาษาอังกฤษแบบบรรยาย 1 ชุด 2 เนื้อเรื่อง

1.1.2 แบบสอบวัดความสามารถในการเขียนเนื้อเรื่องภาษาอังกฤษแบบโน้มน้าว 1 ชุด 2 เนื้อเรื่อง

แบบสอบที่ใช้วัดความสามารถในการอ่านเนื้อเรื่องภาษาอังกฤษแบบบรรยาย หรือแบบโน้มน้าว แต่ละเนื้อเรื่อง ประกอบไปด้วย

ก. เนื้อเรื่องสำหรับให้นักเรียนอ่าน 1 เรื่องความยาวประมาณ 185 คำ ประกอบไปด้วยประโยค 15 ประโยค

ข. แบบบันทึกสิ่งที่จำได้จากการอ่าน 1 ฉบับ

ค. แบบสอบแบบเลือกตอบ 1 ฉบับ ประกอบไปด้วยคำถามที่นักเรียนไม่สามารถตอบได้ถ้าไม่ได้อ่านเรื่องมาก่อน 6 ข้อ แต่ละข้อมีตัวเลือก 1 ตัว ตัวลวง 3 ตัว

1.2 เกณฑ์ในการตรวจให้คะแนนแบบสอบวัดความสามารถในการอ่าน

1.2.1 เกณฑ์ในการตรวจให้คะแนนแบบสอบวัดความสามารถในการอ่านแบบเลือกตอบ ในแต่ละข้อถ้าเลือกตัวเลือกที่ถูกต้องได้ 1 คะแนน เลือกตัวลวงหรือเลือกมากกว่า 1 ตัว หรือไม่ตอบได้ 0 คะแนน

1.2.2 เกณฑ์ในการตรวจให้คะแนนแบบบันทึกสิ่งที่จำได้จากการอ่าน ได้จากการวิเคราะห์เนื้อเรื่องที่ให้นักเรียนอ่านแต่ละเรื่อง โดยวิเคราะห์ออกมาเป็นหน่วยความคิดที่มีอยู่ในเนื้อเรื่องทั้งหมด แล้วนำแบบบันทึกของนักเรียนมาเทียบกับหน่วยความคิดที่ได้วิเคราะห์ไว้ ให้คะแนนตามหน่วยความคิดที่ตรงกันหน่วยความคิดละ 1 คะแนน

แล้วเทียบคะแนนเป็นเปอร์เซ็นต์ของหน่วยความคิดทั้งเรื่อง

2. การสร้างแบบและเกณฑ์การตรวจให้คะแนนแบบสอบวัดความสามารถในการเขียน

2.1 การสร้างแบบสอบวัดความสามารถในการเขียน แบบสอบทั้งหมดมี 2 ชุด
ประกอบไปด้วย

2.1.1 แบบสอบวัดความสามารถในการเขียนเนื้อเรื่องภาษาอังกฤษ
แบบบรรยาย 1 ชุด 2 หัวข้อ

2.1.2 แบบสอบวัดความสามารถในการเขียนเนื้อเรื่องภาษาอังกฤษ
แบบโน้มน้าว 1 ชุด 2 หัวข้อ

แบบสอบที่ใช้วัดความสามารถในการเขียนแต่ละชุด เป็นแบบสอบการเขียนเรียงความ
แบบอิสระโดยผู้วิจัยกำหนดหัวข้อให้เป็นเรื่องที่นักเรียนสนใจ มีคำอธิบายหัวข้อเป็นภาษาไทย
และมีตัวอย่างคำศัพท์ที่เกี่ยวข้องกับหัวข้อที่กำหนดให้เป็นตัวชี้แนะ

2.2 การสร้างเกณฑ์การตรวจให้คะแนนแบบสอบวัดความสามารถในการเขียน
แบบสอบวัดความสามารถในการเขียนแต่ละชุดจะถูกตรวจให้คะแนน โดยการวิเคราะห์คุณภาพ
การเขียน โดยมีรายละเอียดดังนี้

2.2.1 การวิเคราะห์คุณภาพการเขียนแบบบรรยาย ให้คะแนน 2 ส่วน
ส่วนละ 1-3 คะแนน นักเรียนจะได้คะแนน 2-6 คะแนน นำคะแนนที่ได้ไปเทียบเป็นร้อยละ
ของคะแนนสูงสุด

2.2.2 การวิเคราะห์คุณภาพการเขียนแบบโน้มน้าว ให้คะแนน 3 ส่วน
ส่วนละ 1-3 คะแนน นักเรียนจะได้คะแนน 3-9 คะแนน นำคะแนนที่ได้ไปเทียบเป็นร้อยละ
ของคะแนนสูงสุด

3. การหาค่าความเที่ยงของแบบสอบและการตรวจให้คะแนน

3.1 การหาค่าความเที่ยงของแบบสอบ หาเฉพาะค่าความเที่ยงของแบบสอบแบบเลือกตอบโดยนำแบบสอบไปทดลองใช้กับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนมัธยมวัดธาตุทอง ที่ไม่ใช่ตัวอย่างประชากรจำนวน 42 คน นำผลที่ได้มาตรวจให้คะแนนตามเกณฑ์ที่กำหนด แล้วนำคะแนนที่ได้มาวิเคราะห์หาค่าความเที่ยงโดยใช้สูตรคูเคอร์ ริชาร์ดสัน 20 (KR-20) แล้วหาค่าความยาก และอำนาจจำแนก เพื่อให้ได้ข้อสอบที่มีค่าความยาก .20-.80 ค่าอำนาจจำแนก .20 ขึ้นไป นำข้อสอบที่ไม่ได้ตามเกณฑ์มาปรับปรุงแล้วนำไปทดลองใช้ครั้งที่ 2 กับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนศิลาจารพิพัฒน์ที่ไม่ใช่ตัวอย่างประชากร จำนวน 42 คน นำผลที่ได้มาตรวจให้คะแนนตามเกณฑ์ที่กำหนดแล้วนำคะแนนที่ได้มาวิเคราะห์หาค่าความเที่ยง ค่าความยากและค่าอำนาจจำแนก ซึ่งได้ผลดังนี้ แบบสอบแบบเลือกตอบสำหรับวัดความสามารถในการอ่านเนื้อเรื่องภาษาอังกฤษแบบบรรยาย มีค่าความเที่ยงเท่ากับ 0.74 ค่าระดับความยากระหว่าง 0.48 ถึง 0.69 ค่าอำนาจจำแนกระหว่าง 0.24 ถึง 0.67แบบสอบแบบเลือกตอบสำหรับวัดความสามารถในการอ่านเนื้อเรื่องภาษาอังกฤษแบบโน้มน้าว มีค่าความเที่ยงเท่ากับ 0.76 ค่าระดับความยากระหว่าง 0.50 ถึง 0.76ค่าอำนาจจำแนกระหว่าง 0.38 ถึง 0.62

3.2 การหาค่าความเที่ยงของการตรวจให้คะแนนโดยการวิเคราะห์คุณภาพการเขียน ผู้วิจัย นำเรื่องความของนักเรียนมาตรวจให้คะแนนตามเกณฑ์ที่ตั้งไว้ 2 ครั้งโดยทั้งช่วงการตรวจแต่ละครั้งให้ห่างกันประมาณ 1 สัปดาห์ แล้วนำคะแนนทั้ง 2 ชุด มาหาค่าความเที่ยงของการตรวจ โดยการวิเคราะห์หาความสัมพันธ์ระหว่างคะแนนทั้ง 2 ชุด โดยใช้ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์แบบเพียร์สัน ได้ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ ระหว่าง 0.81 ถึง 0.86 แสดงว่าการตรวจให้คะแนนทั้ง 2 ครั้ง มีความสัมพันธ์กันในระดับสูง จากนั้น ผู้วิจัยนำผลการตรวจและผลการหาค่าความเที่ยงของการตรวจ ไปให้ผู้ทรงคุณวุฒิตรวจสอบความตรงตามเนื้อหาและความเหมาะสมอีกครั้งหนึ่ง ผู้ทรงคุณวุฒิ เห็นว่าเหมาะสมดีแล้ว ผู้วิจัยจึงเก็บแบบสอบและเกณฑ์การตรวจไว้ใช้ในการวิจัยต่อไป

จากนั้นผู้วิจัยนำแบบสอบไปทดสอบกับตัวอย่างประชากรที่คัดเลือกไว้ แล้วนำมา
 ตรวจสอบให้คะแนนตามเกณฑ์ที่ตั้งไว้ แล้วนำผลที่ได้มาหาความสัมพันธ์โดยหาค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์
 ระหว่าง (1) ความสามารถในการอ่านเนื้อเรื่องภาษาอังกฤษแบบบรรยาย และความสามารถ
 ในการเขียนเนื้อเรื่องภาษาอังกฤษแบบบรรยาย (2) ความสามารถในการอ่านเนื้อเรื่องภาษา
 อังกฤษแบบโน้มน้าว และความสามารถในการเขียนเนื้อเรื่องภาษาอังกฤษแบบโน้มน้าว (3)
 ความสามารถในการอ่านเนื้อเรื่องภาษาอังกฤษแบบบรรยาย และความสามารถในการอ่านเนื้อ
 เรื่องภาษาอังกฤษแบบโน้มน้าว (4) ความสามารถในการเขียนเนื้อเรื่องภาษาอังกฤษแบบ
 บรรยาย และความสามารถในการเขียนเนื้อเรื่องภาษาอังกฤษแบบโน้มน้าว

สรุปผลการวิจัย

1. ความสามารถในการอ่านเนื้อเรื่องภาษาอังกฤษแบบบรรยายจากแบบสอบแบบ
 เลือกตอบไม่มีความสัมพันธ์กับ ความสามารถในการเขียนเนื้อเรื่องภาษาอังกฤษแบบบรรยาย
 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ผลการวิจัยนี้ปฏิเสธสมมติฐานข้อที่ 1 แต่
 ความสามารถในการอ่านเนื้อเรื่องภาษาอังกฤษแบบบรรยายจากแบบบันทึกสิ่งที่จำได้จากการอ่าน
 มีความสัมพันธ์ทางลบ กับความสามารถในการเขียนเนื้อเรื่องภาษาอังกฤษแบบบรรยาย อย่าง
 มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001 โดยมีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์เท่ากับ $-.1966$ ผลการ
 วิจัยนี้ สนับสนุนสมมติฐานข้อที่ 1

2. ความสามารถในการอ่านเนื้อเรื่องภาษาอังกฤษแบบโน้มน้าวจากแบบสอบแบบ
 เลือกตอบมีความสัมพันธ์ทางบวก กับความสามารถในการเขียนเนื้อเรื่องภาษาอังกฤษแบบ
 โน้มน้าวอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001 โดยมีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์เท่ากับ $.3547$
 ผลการวิจัยนี้สนับสนุนสมมติฐานข้อที่ 2 แต่ความสามารถในการอ่านเนื้อเรื่องภาษาอังกฤษ
 แบบโน้มน้าวจากแบบบันทึกสิ่งที่จำได้จากการอ่าน ไม่มีความสัมพันธ์กับ ความสามารถในการ
 เขียนเนื้อเรื่องภาษาอังกฤษแบบโน้มน้าว อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ผลการวิจัย
 นี้ ปฏิเสธสมมติฐานข้อที่ 2

3. ความสามารถในการอ่านเนื้อเรื่องภาษาอังกฤษแบบบรรยายจากแบบสอบแบบเลือกตอบ ไม่มีความสัมพันธ์ กับ ความสามารถในการอ่านเนื้อเรื่องภาษาอังกฤษแบบโน้มน้าวจากแบบสอบแบบเลือกตอบและแบบบันทึกสิ่งที่จำได้จากการอ่าน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ความสามารถในการอ่านเนื้อเรื่องภาษาอังกฤษแบบบรรยายจากแบบบันทึกสิ่งที่จำได้จากการอ่าน ไม่มีความสัมพันธ์ กับ ความสามารถในการอ่านเนื้อเรื่องภาษาอังกฤษแบบโน้มน้าวจากแบบสอบแบบเลือกตอบ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ผลการวิจัยนี้ปฏิเสธสมมติฐานข้อที่ 3 แต่ ความสามารถในการอ่านเนื้อเรื่องภาษาอังกฤษแบบบรรยายจากแบบบันทึกสิ่งที่จำได้จากการอ่าน มีความสัมพันธ์ทางบวกกับ ความสามารถในการอ่านเนื้อเรื่องภาษาอังกฤษแบบโน้มน้าวจากแบบบันทึกสิ่งที่จำได้จากการอ่าน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001 โดยมีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์เท่ากับ .7005 ผลการวิจัยนี้สนับสนุนสมมติฐานข้อที่ 3

4. ความสามารถในการเขียนเนื้อเรื่องภาษาอังกฤษแบบบรรยาย มีความสัมพันธ์ทางบวก กับ ความสามารถในการเขียนเนื้อเรื่องภาษาอังกฤษแบบแบบโน้มน้าว อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001 โดยมีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์เท่ากับ .5625 ผลการวิจัยนี้สนับสนุนสมมติฐานข้อที่ 4

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

อภิปรายผลการวิจัย

1. จากการวิจัยพบว่าความสามารถในการอ่านเนื้อเรื่องภาษาอังกฤษแบบบรรยาย จากแบบบันทึกสิ่งที่จำได้จากการอ่าน มีความสัมพันธ์กับความสามารถในการเขียนเนื้อเรื่อง ภาษาอังกฤษแบบบรรยาย อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001 โดยมีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ เท่ากับ -.1966 เป็นการยอมรับสมมติฐานข้อที่ 1 ที่กล่าวว่าความสามารถในการอ่านเนื้อเรื่องภาษาอังกฤษแบบบรรยาย และ ความสามารถในการเขียนเนื้อเรื่องภาษาอังกฤษแบบบรรยายมีความสัมพันธ์กัน ซึ่งสอดคล้องกับผลการวิจัยของแพทริเซีย คาร์เรล และ อุลลา คอนเนอร์ (Patricia Carrell and Ulla Connor 1991 : 314-324) ที่พบว่า ความสามารถในการอ่านและการเขียนเนื้อเรื่องแบบบรรยาย มีความสัมพันธ์กัน และการที่ความสามารถในการอ่านเนื้อเรื่องภาษาอังกฤษแบบบรรยายจากแบบบันทึกสิ่งที่จำได้จากการอ่าน มีความสัมพันธ์ทางลบกับความสามารถในการเขียนเนื้อเรื่องภาษาอังกฤษแบบบรรยาย ทั้ง ๆ ที่การวัดทั้ง 2 แบบนักเรียนต้องใช้วิธีการเขียนในการทำแบบสอบเช่นเดียวกัน แต่ การเขียนบันทึกสิ่งที่จำได้ ต่างจากการเขียนเรียงความ คือ ข้อมูลที่นักเรียนนำมาเขียน ในการเขียนเรียงความ ข้อมูลที่นักเรียนนำมาเขียนจะมาจากประสบการณ์ของนักเรียนโดยตรง ทำให้นักเรียนมีข้อมูลมาก ขณะที่ในการเขียนบันทึกสิ่งที่จำได้นักเรียนต้องนำข้อมูลมาจากเรื่องที่อ่านเท่านั้น ประกอบกับเนื้อเรื่องแบบบรรยายที่นำมาให้นักเรียนอ่าน เป็นเนื้อเรื่องเกี่ยวกับสถานที่ และบุคคลที่มีลักษณะแปลก ๆ อาจเป็นเรื่องที่ไกลตัวนักเรียนมากเกินไป นักเรียนจึงขาดความรู้พื้นฐานที่จะนำมาใช้ในการทำความเข้าใจเรื่องที่อ่าน (Larry A. Harris and Carl B. Smith 1986 : 55, Frank Smith 1988 : 2) นักเรียนจึงไม่มีข้อมูลที่จะนำมาเขียนในแบบบันทึกสิ่งที่จำได้ ทำให้ความสัมพันธ์ระหว่าง ความสามารถในการอ่านเนื้อเรื่อง ภาษาอังกฤษแบบบรรยายจากแบบบันทึกสิ่งที่จำได้จากการอ่าน และ ความสามารถในการเขียนเนื้อเรื่องภาษาอังกฤษแบบบรรยาย เป็นไปในทางลบ

อย่างไรก็ตามผลการวิจัยยังพบอีกว่า ความสามารถในการอ่านเนื้อเรื่องภาษาอังกฤษแบบบรรยายที่ได้จากแบบสอบแบบเลือกตอบ ไม่มีความสัมพันธ์กับความสามารถในการเขียนเนื้อเรื่องภาษาอังกฤษแบบบรรยาย อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ซึ่งเป็นการปฏิเสธสมมติฐานข้อที่ 1 ซึ่งไม่สอดคล้องกับผลการวิจัยของ แพทริเซีย คาร์เรล และ อุลลา คอนเนอร์ (Patricia Carrell and Ulla Connor 1991 : 314-324)

ที่พบว่า ความสามารถในการอ่านและการเขียนเนื้อเรื่องแบบบรรยาย มีความสัมพันธ์กัน สาเหตุอาจเป็นเพราะว่า เนื้อเรื่องแบบบรรยายที่นำมาให้นักเรียนอ่าน ซึ่งเป็นเรื่องเกี่ยวกับสถานที่ และบุคคล ที่มีลักษณะแปลก ๆ อาจเป็นเรื่องที่ไกลตัวนักเรียนมากเกินไป นักเรียนจึงขาดความรู้พื้นฐานที่จะนำมาใช้ในการทำความเข้าใจเรื่องที่อ่าน (Larry A. Harris and Carl B. Smith 1986 : 55, Frank Smith 1988 : 2) เมื่อไม่เข้าใจนักเรียนอาจเลือกคำตอบโดยใช้วิธีเดาได้ เพราะแบบสอบถามเลือกตอบนักเรียนมีโอกาสเดาได้ถึง 25 เปอร์เซ็นต์ ความสามารถในการอ่านเนื้อเรื่องภาษาอังกฤษแบบบรรยายที่ได้จากแบบสอบถามเลือกตอบ จึงไม่มีความสัมพันธ์กับความสามารถในการเขียนเนื้อเรื่องภาษาอังกฤษแบบบรรยาย

2. จากการวิจัยที่พบว่า ความสามารถในการอ่านเนื้อเรื่องภาษาอังกฤษแบบโน้มน้าวจากแบบสอบถามเลือกตอบ มีความสัมพันธ์ทางบวก กับความสามารถในการเขียนเนื้อเรื่องภาษาอังกฤษแบบโน้มน้าว อย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .001 เป็นการยอมรับสมมติฐานข้อที่ 2 ที่กล่าวว่าความสามารถในการอ่านเนื้อเรื่องภาษาอังกฤษแบบโน้มน้าว และ คะแนนความสามารถในการเขียนเนื้อเรื่องภาษาอังกฤษแบบโน้มน้าวมีความสัมพันธ์กัน ซึ่งสอดคล้องกับผลการวิจัยของ แพทริเซีย คาร์เรล และ อุลลา คอนเนอร์ (Patricia Carrell and Ulla Connor 1991 : 314-324) ซึ่งพบว่าความสามารถในการอ่าน และ การเขียนเนื้อเรื่องแบบโน้มน้าวมีความสัมพันธ์กัน

อย่างไรก็ตามผลการวิจัยยังพบอีกว่าความสามารถในการอ่าน เนื้อเรื่องภาษาอังกฤษแบบโน้มน้าวจากแบบบันทึกสิ่งที่จำได้จากการอ่าน ไม่มีความสัมพันธ์กับความสามารถในการเขียนเนื้อเรื่องภาษาอังกฤษแบบโน้มน้าวอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ซึ่งเป็นการปฏิเสธสมมติฐานข้อที่ 2 สาเหตุอาจเนื่องมาจากความยากของแบบบันทึกสิ่งที่จำได้ที่ยากกว่าแบบสอบถามเลือกตอบ (Craig Deville and Micheline Chalhoup-Deville 1993 : 117-132) ประกอบกับความยากของเนื้อเรื่องแบบโน้มน้าว (P. H. Kegley 1986 : 147-154) นอกจากนี้ นักเรียนไทยยังมีความสามารถในการอ่าน และ การเขียนภาษาอังกฤษต่ำอีกด้วย (วิภา สังข์ทองจีน 2530 : 72-73, สุมลดา วิรุฬฐาน 2531 : 82, รสริณ วรธนภักดิ์ 2530 : 65-69, ศิริพร พัวพันธ์ 2531 : 73-76)

จึงส่งผลให้ ความสามารถในการอ่านเนื้อ เรื่องภาษาอังกฤษแบบโน้มน้าวจากแบบบันทึกสิ่งที่
จำได้จากการอ่าน และความสามารถในการเขียนเนื้อ เรื่องภาษาอังกฤษแบบโน้มน้าว
ไม่มีความสัมพันธ์กัน

3. จากผลการวิจัยที่พบว่าความสามารถในการอ่านเนื้อ เรื่องภาษาอังกฤษแบบ
บรรยายจากแบบสอบแบบเลือกตอบ ไม่มีความสัมพันธ์ กับ ความสามารถในการอ่านเนื้อ เรื่อง
ภาษาอังกฤษแบบโน้มน้าวจากแบบสอบแบบเลือกตอบ และ แบบบันทึกสิ่งที่จำได้จากการอ่าน
อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ความสามารถในการอ่านเนื้อ เรื่องภาษาอังกฤษแบบ
บรรยายจากแบบบันทึกสิ่งที่จำได้จากการอ่าน ไม่มีความสัมพันธ์ กับ ความสามารถในการอ่าน
เนื้อ เรื่องภาษาอังกฤษแบบโน้มน้าวจากแบบสอบแบบเลือกตอบ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่
ระดับ .01 ผลการวิจัยนี้ ปฏิเสธสมมติฐานข้อที่ 3 แต่ ความสามารถในการอ่านเนื้อ เรื่อง
ภาษาอังกฤษแบบบรรยายจากแบบบันทึกสิ่งที่จำได้จากการอ่าน มีความสัมพันธ์ทางบวกกับ
ความสามารถในการอ่านเนื้อ เรื่องภาษาอังกฤษแบบโน้มน้าวจากแบบบันทึกสิ่งที่จำได้จากการ
อ่าน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001 โดยมีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์เท่ากับ .7005
ผลการวิจัยนี้ สนับสนุนสมมติฐานข้อที่ 3 และความสามารถในการเขียนเนื้อ เรื่องภาษาอังกฤษ
แบบบรรยาย มีความสัมพันธ์ทางบวก กับ ความสามารถในการเขียนเนื้อ เรื่องภาษาอังกฤษ
แบบแบบโน้มน้าว อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001 โดยมีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์
เท่ากับ .5625 ผลการวิจัยนี้สนับสนุนสมมติฐานข้อที่ 4 จะเห็นว่าความสามารถที่มีความ
สัมพันธ์กัน ล้วนเป็นความสามารถที่วัดโดยให้นักเรียนเขียน คือทั้งการเขียนบันทึกสิ่งที่จำได้
และการเขียนเรียงความ ขณะที่ความสามารถที่วัดโดยให้นักเรียนเลือกคำตอบ ไม่มีความ
สัมพันธ์กัน ความแตกต่างกันของการวัดโดยการให้นักเรียนเขียนและโดยการให้นักเรียนเลือก
คำตอบ คือ ในการเขียนนักเรียนไม่สามารถเดาคำตอบได้ ขณะที่ในการเลือกคำตอบ นักเรียน
สามารถเดาได้ ความแตกต่างกันในจุดนี้ ประกอบกับการที่นักเรียนไทย มีความสามารถในการ
อ่านภาษาอังกฤษต่ำ (วีณา สังข์ทองจีน 2530 : 72-73, สุมณฑา วิรุฬฐาน 2531 : 82)
จึงเป็นไปได้ว่า นักเรียนบางส่วน ใช้วิธีการเดาคำตอบ ในการทำแบบสอบแบบเลือกตอบ จึง
ทำให้ความสามารถที่วัดโดยการให้นักเรียนเลือกคำตอบ ไม่มีความสัมพันธ์กับความสามารถที่วัด
โดยการให้นักเรียนเขียน และจากผลการวิจัยที่พบว่า ความสามารถในการเขียนเนื้อ เรื่อง

ภาษาอังกฤษแบบบรรยาย มีความสัมพันธ์ทางบวก กับ ความสามารถในการเขียนเนื้อเรื่อง ภาษาอังกฤษแบบแบบโน้มน้าว อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001 ทั้ง ๆ ที่เขียนเนื้อเรื่อง ต่างกัน เมื่อพิจารณาองค์ประกอบของการเขียน ซึ่งประกอบด้วย องค์ประกอบทางด้านภาษาศาสตร์ องค์ประกอบทางด้านลีลาภาษา และองค์ประกอบทางด้านเนื้อหา (David P. Harris 1974 : 68-69, J. B. Heaton 1975 : 138-139, Christina Bratt Paulston and Mary Newman Bruder 1976 : 205) จะเห็นว่า ในการเขียนเนื้อเรื่องทั้ง 2 รูปแบบ นักเรียนต้องใช้องค์ประกอบทางด้านภาษาศาสตร์เหมือนกัน แต่ใช้ส่วนองค์ประกอบทางด้านลีลาภาษา และด้านเนื้อหา แตกต่างกัน เพราะเนื้อเรื่องทั้ง 2 รูปแบบ มีความแตกต่างกันทั้งด้านเนื้อหา และ โครงสร้างของเนื้อเรื่อง เมื่อความสามารถในการเขียนเนื้อเรื่องทั้ง 2 รูปแบบมีความสัมพันธ์กัน ทางบวกทำให้พอจะอนุมานได้ว่า องค์ประกอบทางด้านภาษาศาสตร์ ส่งผลต่อความสามารถในการเขียนเนื้อเรื่องภาษาอังกฤษมากกว่าองค์ประกอบทางด้านลีลาภาษาและด้านเนื้อหา

ข้อเสนอแนะ

1. ข้อเสนอแนะสำหรับครูผู้สอนภาษาอังกฤษ

1.1 ในการวัดความสามารถในการอ่านของนักเรียน ครูผู้สอนควรคำนึงการ เคาราคำตอบของนักเรียนที่อ่อนด้วย เพราะจากการวิจัยนี้ มีแนวโน้มว่านักเรียนอ่อนจะเคาราคำตอบ ซึ่งแบบสอบที่จะช่วยแก้ปัญหานี้ได้ คือ แบบบันทึกสิ่งที่จำได้จากการอ่าน แต่จากการวิจัยนี้เช่นกัน พบว่าถ้าเรื่องที่นำมาให้นักเรียนอ่านเป็นเรื่องไกลตัว นักเรียนไม่มีความรู้พื้นฐานที่จะทำความเข้าใจ เรื่องที่อ่าน จะทำให้นักเรียนไม่สามารถเขียนบันทึกได้ ในการสอบที่ใช้แบบบันทึกสิ่งที่จำได้จากการอ่าน ครูผู้สอนจึงควรเลือกเรื่องที่นักเรียนพอมีความรู้พื้นฐานอยู่บ้าง นักเรียนจึงจะทำความเข้าใจเรื่องได้ง่ายขึ้น ทำให้มีข้อมูลที่จะเขียนบันทึกได้

1.2 จากการที่คะแนนความสามารถในการอ่านมีความสัมพันธ์ทางบวกกับคะแนนความสามารถในการเขียน ซึ่งหมายความว่านักเรียนที่ทำคะแนนความสามารถในการอ่านได้ดี มีแนวโน้มที่จะทำคะแนนความสามารถในการเขียนได้ดีด้วย (ยกเว้นคะแนนจากแบบบันทึกสิ่งที่จำได้จากการอ่าน ที่มีปัญหาดังกล่าวข้างต้น) ในการสอนครูผู้สอนย่อมต้องการให้นักเรียนเกิดพัฒนาการในทุกทักษะ แต่ครูผู้สอนอาจไม่มีความถนัดในการสอนแต่ละทักษะเท่าเทียมกัน เช่น ครูผู้สอนอาจมีความถนัดในการสอนทักษะเขียนแต่ไม่ถนัดในการสอนทักษะอ่าน ครูผู้สอนก็ควรสอนทักษะเขียนที่ตนถนัดให้มากเป็นพิเศษและสอนก่อนทักษะอื่น เพราะเมื่อนักเรียนมีความสามารถในทักษะเขียนสูงขึ้น นักเรียนก็จะมีแนวโน้มที่จะมีความสามารถในทักษะอ่านสูงตามไปด้วย และเมื่อครูผู้สอนมาสอนทักษะอ่านที่ตนไม่ถนัดในภายหลัง นักเรียนก็มีโอกาสประสบความสำเร็จในการเรียนทักษะอ่านมากขึ้น เพราะทักษะอ่านของนักเรียน ได้รับการพัฒนามาบ้างแล้ว เช่นนี้ก็จะทำให้การเรียนการสอน เกิดประโยชน์สูงสุด

1.3 จากผลการวิจัยที่พบว่า ความสามารถในการเขียนเนื้อเรื่องแบบบรรยาย มีความสัมพันธ์ทางบวกกับความสามารถในการเขียนเนื้อเรื่องแบบโน้มน้าว และจากผลการวิจัยที่พบว่า เนื้อเรื่องแบบบรรยายง่ายกว่าเนื้อเรื่องแบบโน้มน้าว (Doris Prater and William Padia 1983 : 147-154, Aviva Freedman and Ian Pringle 1987 : 73-84) ครูผู้สอนที่จะสอนการเขียนเนื้อเรื่องทั้ง 2 แบบ จึงควรสอนการเขียนเนื้อเรื่องแบบบรรยายก่อนเพราะง่ายกว่านักเรียนมีโอกาสประสบความสำเร็จจากการเรียนได้มากกว่า อันจะทำให้เกิดแรงจูงใจในการเรียนการเขียนต่อไป ขณะเดียวกันกับความสามารถในการเขียนเนื้อเรื่องแบบบรรยาย ของนักเรียนมีมากขึ้น ความสามารถในการเขียนเนื้อเรื่องแบบโน้มน้าวของนักเรียนก็จะมีมากขึ้นตามไปด้วย เพราะความสามารถในการเขียนเนื้อเรื่องทั้ง 2 แบบ มีความสัมพันธ์กันทางบวก เมื่อครูผู้สอนทำการสอนการเขียนเนื้อเรื่องแบบโน้มน้าวในภายหลังนักเรียนก็จะมีโอกาสประสบความสำเร็จในการเขียนเนื้อเรื่องแบบโน้มน้าวมากขึ้น

2. ข้อเสนอแนะสำหรับการวิจัยครั้งต่อไป

- 2.1 ควรมีการทำวิจัยเรื่องเดียวกันนี้กับกลุ่มประชากรอื่น เช่น นักศึกษา
ในสถาบันอุดมศึกษา พนักงานบริษัทต่าง ๆ
- 2.2 ควรมีการทำวิจัยลักษณะนี้กับทักษะอื่นเช่น ทักษะฟังและทักษะพูด ทักษะ
ฟังและทักษะอ่าน ทักษะพูดและทักษะเขียน
- 2.3 ควรมีการทำวิจัยเปรียบเทียบคะแนนผลสัมฤทธิ์ในการอ่านหรือการเขียน
เนื้อเรื่องแบบบรรยายและแบบโน้มน้าวของนักเรียนระดับต่าง ๆ ที่ได้รับการสอนด้วยเทคนิควิธี
สอนต่าง ๆ กัน

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย